

в архівах історії. Чим більше розросталася Римська держава, тим більше вона вбирала в себе правову культуру сусідніх країн. Юристи того часу не обмежувалися тим, що у них вже було. Вони прагнули до кращого та збагачувалися за рахунок позитивного досвіду юридичної практики сусідніх народів. Сучасні ж юристи, особливо юристи-початківці, еволюцію римського приватного права мають використовувати для ілюстрації того факту, що право є живою соціальною матерією, яка трансформується за своїми закономірностями, котрі, у свою чергу, підлягають врахуванню при перетворенні національного законодавства.

Одержано 27.04.2019

УДК 347.23

Марина Андріївна ЛЕОНІДОВА,
студентка групи ПЗдср-17-2 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Чалий Ю. І.

ПРИТРИМАННЯ ЯК СПОСІБ САМОЗАХИСТУ

1. Однією із основних ознак цивільного права є свобода волевиявлення суб'єктів щодо вступу в ті чи інші цивільні правовідносини. Сказане торкається й захисту порушених прав. Тобто, особи, права (інтереси) яких порушені, самостійно визначають необхідність та доцільність застосування мір захисту прав (інтересів), обирають форми та способи захисту, встановлюють обсяги відновлення своїх прав тощо. Наведене визначає можливість застосування суб'єктами цивільного права самостійного захисту, тобто мір захисту, що реалізуються суб'єктом без звернення до юрисдикційних органів (самозахист).

2. Притримання, передбачене нормами ст. 594–597 ЦК України, розглядається в цивілістиці як спосіб забезпечення належного виконання зобов'язань. Разом з тим, за нашим переконанням притримання може виконувати ще й функцію захисту порушених суб'єктивних прав. Притриманню притаманні ознаки способів самозахисту.

3. Ознаки притримання як одного із способів самозахисту полягають у тому, що воно:

1) спрямоване на спонукання правопорушника-боржника до припинення протиправної дії;

2) здатне відновлювати права потерпілої особи-кредитора шляхом задоволення його майнових вимог за рахунок вартості предмета притримання (ст. 597 ЦК України);

3) застосовується особою, яка захищається, на свій розсуд без звернення до суду чи інших юрисдикційних органів;

4) відповідає вимозі ст. 19 ЦК України про його несуперечливість закону та моральним засадам суспільства (можливість застосування притримання прямо передбачена ст. 594–597 ЦК України).

4. Застосування притримання буде правомірним лише за умови додержання низки правових вимог.

Перша. Предмет притримання має знаходитися у володінні кредитора на певному титулі, що витікає, за звичай, з договору.

Друга. За загальним правилом, підстава виникнення предмета притримання у кредитора та підстава виникнення боргу – це одна і та ж підстава.

Третя. До кредитора, який притримує у себе річ боржника, не переходить право власності на неї, а тому задоволення його майнових вимог здійснюється за правилами реалізації предметів застави (ст. 591 ЦК України).

Четверта. Кредитор, який притримує у себе річ боржника, зобов'язаний негайно повідомити про це боржника.

5. Переважна більшість дослідників проблем застосування притримання вказують на можливість реалізації такого способу захисту лише з моменту, коли власне розпочалося невиконання боржником свого обов'язку перед кредитором. На наш погляд, притримання можна застосовувати й на більш ранній стадії, тобто коли станути очевидними для кредитора обставини, що свідчать про реальну загрозу невиконання боржником свого обов'язку. В останньому випадку притримання виконуватиме роль превентивного захисту.

Одержано 03.04.2019

**ПРЕДСТАВНИКИ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
ІМ. ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

УДК 349.6

Анна Олексіївна ВИЛУСК,

студентка групи МН 15-16

Харківського національного технічного університету

сільського господарства ім. Петра Василенка

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент Смігунова О. В.

ПОНЯТТЯ ПРАВА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

Право природокористування можна розглядати і в суб'єктивному сенсі як сукупність конкретних прав і обов'язків, придбаних суб'єктом у зв'язку з отриманням природного об'єкта в користування

Розглядаючи право природокористування в контексті екологічного права, слід зазначити, що його значення визначається можливістю задоволення різноманітних потреб людини і підтримки її життя на належному рівні, але одночасно є найбільш значним чинником шкідливого впливу на навколишнє природне середовище. Ефективне та раціональне використання людиною природних ресурсів регламентується еколого-правовими нормами.